

Morzsák a korinthusi levelezésből

9. KÍVÜL LÉVŐK ÉS BELÜL LÉVŐK

„Levelemben már megírtam nektek, hogy nem szabad kapcsolatot tartani paráznákkal.

¹⁰De nem általában e világ paráznáival vagy nyerészkedőivel, harácsolóival vagy bálványimádóival, hiszen akkor ki kellene mennetek a világból. ¹¹Most tehát azt írom nektek, hogy ne éljetez közösségekben azzal, akit bár testvérnek neveznek, de parázna vagy nyerészkedő, bálványimádó vagy rágalmazó, részeges vagy harácsoló. Az ilyennel még együtt se egyetek. ¹²Mert mit tartozik rám, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nem a belül levők felett ítélkeztek-e ti is? ¹³A kívül levőket pedig Isten fogja megítélni. Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül!” (1Kor 5,9-13)

Három dolgot figyelhetünk meg ezekben a mondatokban.

1. Pál szerint van különbség a kívül levők és a belül levők között. A keresztény gyülekezet körülhatárolható, van felismerhető határa, lehet tartozni hozzá vagy kívül maradni. A gyülekezet nem hallgatóság, tömeg, vagy pusztán a jelenlévők összessége, hanem mindenki számára nyilvánvaló és nyilvánvalóvá tett hovatartozás. A határvonalat az jelenti, amikor egy Krisztushoz tért ember kifejezi a szándékát, hogy a hívők közösségéhez akar tartozni, a gyülekezet pedig befogadja őt tagjai sorába.

2. A belül lévőkre szigorúbb szabályok vonatkoznak, mint a kívül lévőkre. A belül lévő olyan ember, aki magára nézve kötelezőnek tekinti a tanítványság szabályait, és a hívők közösségének valamint Krisztusnak képviselőjévé, mások számára ikonjává válik. A belül lévők ezért már nem csak magukért, hanem az ügyért is felelősséggel tartoznak. Ha a Pál által felsorolt botrányos – tehát a kívülálló számára is látható – bűnökben élnek, már nem csak önmagukat, de Krisztust és Krisztus testét is lejáratják. A kívül lévőktől viszont nem lehet elvárni, hogy szent életet éljenek, hiszen erre semmilyen kötelezettséget nem vállaltak, és mivel kívül állnak, a keresztények gyülekezetét sem járatják le viselkedésükkel.

3. Összekeverjük a dolgokat, ha a belül lévő helyett a kívül lévőket sújtjuk ítéletünkkel. Keresztény közösségekből időnként teljesen hiányzik a gyülekezeti fegyelmelés, szemet húnynak nyilvánvaló és megütközést keltő bűnök fellett, ugyanakkor kerülnek a hitetlenek társaságát, nehogy megfertőződjenek általuk. Éppen fordítva kellene ennek lenni! A hívők legyenek önmagukkal szemben szigorúak, tartsanak rendet saját soraik közt, takarítsák ki maguk közül a bűnt (és adott esetben a bűnöst is), a világtól viszont ne zárkózzanak el, a Mester és ne a farizeusok példáját tekintsék mérvadónak.

Az evangélizáció ereje azon múlik, hogy tudunk-e a bűnösök szent barátaiként élni.